

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobců: a) Vodafone Czech Republic, a. s., se sídlem Vinohradská 167, 100 00 Praha 10, b) Telefónica Czech Republic, a. s. (dříve Telefónica O2 Czech Republic, a. s.), se sídlem Za Brumlovkou 2/266, 140 22 Praha 4, proti žalovanému Českému telekomunikačnímu úřadu, se sídlem Sokolovská 219, 190 00 Praha 9 – Vysočany, o žalobách proti rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 31. března 2010, č. j. 12 903/2010-603,

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce a) se zamítá.**
- II. K žalobě žalobce b) se rozhodnutí Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 31. března 2010, č. j. 12 903/2010-603, ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě žalobce a).**
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci b) náklady řízení ve výši 8000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Společnost Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále jen „Telefónica“), podala dne 29. dubna 2008 u žalovaného návrh na vydání rozhodnutí ve sporu o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele (tj. z její vlastní sítě) do sítě odpůrce (tj. společnosti Vodafone Czech Republic, a. s.; dále jen „Vodafone“); konkrétně se domáhala toho, aby odpůrci byla uložena povinnost zaplatit navrhovateli cenu za službu přenesení čísla za období od ledna 2006 do března 2008 ve výši 156 478 187,25 Kč.

Předsedy Rady ČTÚ návrh zamítl dne 29. července 2008; Rada ČTÚ však k rozkladu Telefóniky toto rozhodnutí zrušila svým rozhodnutím ze dne 16. října 2008 a vrátila věc orgánu prvního stupně k dalšímu řízení. Jelikož nebylo sporu o to, že Telefónica v daném období poskytovala službu přenesení čísel, měl by správní orgán určit – nepřistoupí-li na částku požadovanou Telefónikou, neboť tato částka několikanásobně převyšuje částku, kterou správní orgán stanovil v březnu 2008 – jakou částku má Vodafone Telefónice uhradit.

Dne 29. října 2008 navrhla Telefónica, aby Vodafone byla uložena povinnost zaplatit cenu za službu přenesení telefonního čísla za období od 1. dubna 2008 do 31. července 2008 ve výši 34 146 211,05 Kč; toto řízení bylo spojeno s řízením týkajícím se předešlého období a zahájeným dne 29. dubna 2008.

Správní orgán rozhodnutím ze dne 23. prosince 2009 částečně vyhověl návrhu a uložil Vodafone povinnost zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008 částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH spolu se zákonným úrokem z prodlení; ve zbývající části (co do částky 148 729 210,70 Kč) návrh zamítl. Uvedl, že cena za přenesení čísel byla pravomocně stanovena ve správním řízení v březnu 2008 s tím, že ji není možné překročit, avšak účastníci si mohou sjednat ceny nižší (to se nestalo).

Oba účastníci podali proti rozhodnutí rozklad. Rada ČTÚ svým rozhodnutím ze dne 31. března 2010 zamítl rozklad Telefóniky, kdežto rozkladu Vodafone částečně vyhověla a uložila mu, aby uhradil Telefónice částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH, ovšem bez příslušenství. Telefónica poskytovala Vodafone službu přenosu mobilních čísel na základě zákonné povinnosti, ovšem účtování služby nebylo mezi stranami nijak smluvně upraveno a až do okamžiku rozhodnutí sporu (který stanovil cenu téměř pětinasobně nižší oproti ceně účtované Telefónikou) nebyla známa výše závazku Vodafone vůči Telefónice. Vodafone tak nemohl plnit, jelikož neznal dlužnou částku, a nemohl se tak dostat do prodlení s plněním. Použití § 369a obchodního zákoníku není namístě, neboť prodlení se splněním závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Vodafone by se tak dostal do prodlení až tehdy, pokud by nesplnil povinnost stanovenou v tomto správním řízení.

Rada ČTÚ však nesouhlasila s výhradami Vodafone proti výpočtu ceny. Vodafone uvedl, že podle použitého vzorce závisí cena na skutečném počtu čísel přenesených z dané sítě, a to navíc takovým způsobem, že čím méně čísel je přeneseno, tím je cena vyšší. Opouštěný operátor má přitom ve své moci ovlivnit počet úspěšných přenosů čísla ze své sítě, a tím i cenu. Podkladem pro určení ceny je rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., které však podle Vodafone stanovilo cenu pro budoucí uzavření dodatku, a neupravovalo tak vztahy v minulosti; při určení ceny by měl úřad vycházet čistě z § 55 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Rada ČTÚ k tomu uvedla, že správní orgán prvního stupně vycházel při určení výše kompenzace nákladů z právního názoru správního orgánu druhého stupně vyjádřeného v rozhodnutí ze dne 16. října 2008 (na str. 15). Správní orgán prvního stupně rovněž řádně zdůvodnil, proč vycházel z pravomocného rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., a proč byly uvedeny částky za přenesení čísla s rozlišením podle jednoduché a komplexní objednávky a podle počtu komplexních objednávek.

Oba operátoři podali proti tomuto rozhodnutí žalobu. Zatímco Vodafone – vedle námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí – poukazoval na to, že ceny za službu přenesení telefonního čísla by měly být u obou operátorů stanoveny symetricky, aby tak rozhodnutí ČTÚ bylo souladné s pravidly hospodářské soutěže a dobrými mravy, Telefónica požadovala, aby Vodafone byla uložena i povinnost zaplatit jí úroky z prodlení z dlužné částky ve smyslu § 369 odst. 1 a § 369a obchodního zákoníku, resp. § 517 (starého) občanského zákoníku.

Městský soud rozhodl svým rozsudkem ze dne 13. listopadu 2013 tak, že obě žaloby zamítl. Proti rozsudku podali oba žalobci kasační stížnost. O jejich kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25. září 2014 tak, že

- zrušil rozsudek městského soudu ze dne 13. listopadu 2013 a vrátil mu věc k dalšímu řízení,
- zamítl kasační stížnost Vodafoneu
- a rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti Vodafoneu.

V odůvodnění se ztotožnil se závěrem městského soudu, podle nějž nebyla žaloba Vodafoneu důvodná; naproti tomu vytkl městskému soudu nesprávné posouzení žalobních námitek Telefóniky. Z § 34 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, podle NSS plyne, že povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel vzniká na základě zákona č. 127/2005 Sb. a právní skutečnosti, kterou je v tomto případě kvalifikovaná žádost zákazníka o přenos telefonního čísla. Zároveň není sporu o to, že tento právní (závazkový) vztah vznikající v souvislosti se službou přenositelnosti čísel je vztahem úplatným. Není tedy pravda, že závazkový vztah do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vůbec neexistoval, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a platební povinnost Vodafoneu tak byla konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím. Takové úvahy by byly příelhavé v případě ryze soukromoprávního vztahu, v němž je podmínkou vzniku závazku shodný projev vůle stran ohledně podstatných náležitostí závazkového vztahu, tedy podle typu závazku zpravidla i ohledně výše úplaty. V nyní posuzovaném případě se však o takový případ nejedná a soukromoprávní principy tak nelze aplikovat beze zbytku.

Závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel tedy podle NSS vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Dohoda obou operátorů (resp. vydání napadeného rozhodnutí) mohla hypoteticky změnit pouze část obsahu tohoto závazkového vztahu (např. výši ceny), avšak na samotný vznik (či zánik) tohoto vztahu neměla vliv, neboť ani vzájemnou dohodou stran se operátoři nemohli zprostit povinnosti zajistit službu přenositelnosti čísel. Městský soud tedy podle NSS pochybil, když určil vznik platební povinnosti Vodafoneu až k okamžiku nabytí právní moci napadeného rozhodnutí; v důsledku toho také nesprávně posoudil související otázku nároku Telefóniky na úroky z prodlení z odměny za přenesená čísla. NSS proto uložil městskému soudu, aby se v novém řízení zaměřil na určení okamžiku vzniku závazku mezi operátory a doby prodlení Vodafoneu s peněžitým plněním a aby v těchto intencích znovu posoudil zákonnost napadeného rozhodnutí.

Tolik rozsudek NSS. Předtím, než se městský soud opětovně bude zabývat žalobou Telefóniky, kterou v předchozím řízení posoudil nesprávně, musí věnovat pozornost i žalobě Vodafoneu. Městský soud souhlasí s tím, že „*zrušení jediného výroku o zamítnutí obou žalob tedy nebude bez dalšího znamenat opětovný přezkum napadeného rozhodnutí v intencích žalobních námitek stěžovatelky a) [tj. Vodafoneu]*“ (viz odst. 15 rozsudku NSS): poté, co se NSS zabýval kasačními námitkami Vodafoneu a zamítl je jako nedůvodné, již vskutku není prostor pro to, aby městský soud zkoumal oprávněnost žalobních námitek Vodafoneu, neboť i v tomto ohledu je vázán právním názorem NSS vysloveným v jeho rozsudku ze dne 25. září 2014 (jinými slovy – závěry městského soudu k žalobě Vodafoneu jsou s ohledem na nedůvodnost kasační stížnosti Vodafoneu správné v té podobě, v jaké zazněly v jeho předešlém rozsudku). Nejvyšší správní soud však – ačkoli vyhověl kasační stížnosti pouze jednoho z operátorů (Telefóniky), kdežto kasační stížnost druhého (Vodafoneu) zamítl – zároveň výrokem I svého rozsudku zrušil předešlý rozsudek městského soudu jako celek. Tím nastal

stav, v němž dosud nebylo formálně rozhodnuto o žalobě Vodafone (výrok městského soudu o zamítnutí obou žalob totiž nebyl zrušen jen v části, v níž – nesprávně – zamítl žalobu Telefóniky, ale i v části, v níž – správně – zamítl žalobu Vodafone). Městský soud proto pokládá za formálně správné, aby i v tomto novém rozsudku opětovně rozhodl o žalobě Vodafone – pochopitelně způsobem, který je souladný se závěry rozsudku NSS. K výroku I nového rozsudku městského soudu se tak vztahuje první část odůvodnění, která přebírá vypořádání žalobních námitek Vodafone z předešlého zrušeného rozsudku městského soudu.

Žaloba Vodafone není důvodná.

Žalovaný při rozhodování v této věci postupoval podle § 55 zákona č. 127/2005 Sb. Podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34 (*tj. službu přenositelnosti telefonních čísel*), sjedná podle § 55 odst. 1 ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány. Podle § 55 odst. 2 se nákladově orientovanou cenou rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak namítal Vodafone. Vodafone ve svém rozkladu ke sporné otázce uvedl, že nepovažuje rozhodnutí ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř., za podkladové rozhodnutí pro řešení tohoto sporu, neboť toto rozhodnutí stanovilo povinnost do budoucna. Podle Vodafone je nesprávné, pokud cena za přenesení čísla závisí na skutečném počtu přenesených čísel. Kdyby správní orgán vycházel čistě z § 55 zákona č. 127/2005 Sb., nic mu nebránilo určit symetrické ceny v souladu s ochranou hospodářské soutěže a se zásadou dobrých mravů. Žalovaný sice na tuto námitku reagoval stručně, ovšem soud to nepokládá za vadu. Jak totiž žalovaný konstatoval, a jak si to soud ověřil i ve správním spisu, stejnou námitku vznesl Vodafone už v průběhu řízení na prvním stupni (viz jeho vyjádření ze dne 28. dubna 2009) a správní orgán prvního stupně na ni reagoval (viz str. 15 jeho rozhodnutí). Vysvětlil, že i v tomto řízení bude vycházet z cen stanovených rozhodnutím ze dne 25. března 2008, č. j. 875/2006-610/XXI.vyř.; ty byly zjištěny na základě kalkulací od účastníků, které správní orgán prověřil a upravil podle principů jednotné metodiky pro přenositelnost telefonních čísel. Přihlédl také ke konkrétním postupům při zpracování objednávky u každého účastníka řízení. Takto stanovené ceny jsou průměrné a berou v úvahu náklady let 2006-2010.

Samotnou metodiku, kterou správní orgán užil při výpočtu nákladů na zpracování objednávky u opouštěného operátora, přitom Vodafone nezpochybnil: pouze trvá na tom, že tyto náklady by měly být u všech operátorů stejné, a argumentuje v obecné rovině ochranou hospodářské soutěže, dobrými mravy a smyslem právní úpravy přenositelnosti čísel. Takto obecná argumentace však nemůže uspět, pokud proti ní stojí podrobně zdůvodněné propočty, v nichž správní orgán užil nejen svůj odborný odhad, ale také konkrétní již existující údaje o vynaložených nákladech za roky 2006 a 2007. Vodafone netvrdí, že tyto údaje a propočty jsou nesprávné; je ale přesvědčen, že pokud u něj samotného činí náklady na jedno přenesené číslo 418 Kč, mělo by to u Telefóniky činit právě tolik, a nikoli 524 Kč. Telefónica však doložila své skutečně vynaložené náklady právě tak, jako to udělal Vodafone, a správní orgán pracoval s těmito skutečnými a doloženými náklady. V takové situaci není dost dobře možné, aby Telefónica byla upřena úhrada části nákladů jen proto, že její náklady jsou podle subjektivního názoru Vodafone „moc vysoké“. (Dovedeno *ad absurdum* by to znamenalo, že správní orgán by mohl na základě své vlastní úvahy dospět k tomu, jaká částka jemu samotnému připadá „přiměřená“ a „tržně spravedlivá“, a z této částky by mohl vycházet, bez ohledu na to, že by byla nižší než skutečně doložené náklady kteréhokoli z operátorů.)

Otázkou oprávněnosti a efektivnosti nákladů obou operátorů na přenesení čísla se městský soud zabýval již ve svém rozsudku ze dne 29. června 2012, č. j. 9 Ca 318/2008-88; závěry tohoto rozsudku pak potvrdil i Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 23. září 2013, č. j. 8 As 114/2012-57, a městský soud tak ani v nyní projednávané věci nevidí důvod pro odlišné posouzení. Jak již zaznělo v právě zmíněných rozsudcích, žalovaný je sice obecně povinen vytvářet předpoklady pro řádné fungování hospodářské soutěže a dbát na to, aby nedocházelo k narušování nebo omezování hospodářské soutěže v odvětví elektronických komunikací [§ 4 a § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 127/2005 Sb.], ovšem při stanovení výše ceny za přenesení telefonního čísla musí postupovat podle speciální úpravy obsažené v § 55 odst. 1 a 2 zákona č. 127/2005 Sb. – tedy dbát na to, aby ceny zahrnovaly účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Žalovaný u obou operátorů postupoval podle jednotné metodiky a do výpočtu ceny zahrnul pouze takové náklady, které vyhodnotil jako efektivní. Městský soud ve svém rozsudku ve věci 9 Ca 318/2008 zdůraznil, že oba operátoři mají jinou obchodní strategii při budování sítě, odlišný počet klientů a počet přenášovaných čísel, při své činnosti používají odlišné postupy a technická řešení (IT systémy apod.); v závislosti na těchto rozdílech se pak logicky vzájemně liší též jednotlivé ekonomicky oprávněné náklady. Soud také poukázal na to, že Vodafone neoznačil ani jednu z konkrétních nákladových položek Telefóniky, kterou žalovaný zahrnul do kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla, za neefektivní, natož aby neefektivitu některé z těchto položek v řízení prokázal. Námitka Vodafone, podle níž jej rozhodnutí žalovaného diskriminuje (neboť jej nutí platit Telefónice vyšší cenu za přenesení čísla, než Telefónica za stejnou službu platí jemu) a zakládá nerovné podmínky na trhu, tak zůstává i v tomto řízení nepodloženým tvrzením.

Rovněž neobstojí námitka, podle níž rozhodnutí žalovaného nemůže vyvolávat účinky do minulosti, a žalovaný by tedy měl samostatně stanovit cenu za období od 1. ledna 2006 do 31. července 2008. Vodafone tu uvádí stejné argumenty, které soud právě vypořádal – totiž že ceny měly být stejné pro oba operátory. Soud dodává, že není žádný důvod pro to, aby ceny právě v uvedeném období byly určovány jiným způsobem než v období následném – už proto, že cena za přenositelnost byla stanovena při znalosti skutečných nákladů a za pomoci odborného odhadu ve vztahu k celému pětiletému období 2006 – 2010. Vytrhávat z tohoto komplexně posuzovaného období jakýkoli dílčí úsek a stanovit pro něj odlišné ceny by bylo nelogické.

Žaloba Telefóniky je důvodná.

Podle § 369 odst. 1 obchodního zákoníku platí, že je-li dlužník v prodlení se splněním peněžitého závazku nebo jeho části a není smluvena sazba úroků z prodlení, je dlužník povinen platit z nezaplacené částky úroky z prodlení určené ve smlouvě, jinak určené předpisy práva občanského. Podle § 369a odst. 1 obchodního zákoníku ve vztahu mezi podnikateli (...), jehož předmětem je úplatná dodávka zboží nebo služeb, vzniká věřiteli právo na úrok z prodlení stanovený předpisy práva občanského (§ 369) dnem následujícím po dni splatnosti nebo po uplynutí lhůty k placení ceny dodávky stanovenými smlouvou (...).

Městský soud odkazuje v otázce vzniku závazkového vztahu a nároku Telefóniky na úroky z prodlení na závazný názor rozsudku NSS ze dne 25. září 2014 tak, jak je rekapitulován shora.

Telefónica poskytovala Vodafone podle § 34 zákona č. 127/2005 Sb. službu přenositelnosti telefonních čísel. O ceně za tuto službu se však operátoři nedohodli, a Telefónica proto účtovala Vodafone částku 2085 (resp. 2595) Kč za přenesené číslo. Vodafone s touto částkou nesouhlasil a faktury za poskytnutou službu neplatil. Správní orgán prvního stupně na návrh Telefóniky rozhodl, že Vodafone je povinen uhradit Telefónice jako kompenzaci nákladů za přenesená telefonní čísla v období od 1. ledna 2006 do 31. července

2008 částku 41 895 187,60 Kč. K otázce úroků z prodlení konstatoval, že Telefónica plnila zákonnou povinnost, zároveň však neprokázala, kdy Vodafone obdržel jednotlivé faktury, a proto je nutno právo na úhradu úroků z prodlení posuzovat podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, podle něhož toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby. Telefónica zároveň nepožadovala splatnost faktur dříve než 30 dnů od ukončení jednotlivého měsíce, ve kterém byla služba přenesení čísel poskytnuta, a proto správní orgán prvního stupně určil jako okamžik prodlení den následující po splatnosti faktur.

V souladu se závěry NSS nemůže městský soud přijmout tvrzení žalovaného, podle něž tu do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí vůbec neexistoval závazkový vztah mezi oběma operátory, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a podle něž tak byla platební povinnost Vodafone konstitutivně stanovena až napadeným rozhodnutím. Naopak závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel vznikl již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. V takto vzniklém závazkovém vztahu byla Telefónica oprávněna požadovat i úrok z prodlení; její žalobní námitky, kterými brojila proti nepřiznání úroku z prodlení, jsou tak důvodné. Soud považuje za správný názor Telefóniky (ostatně přijatý i správním orgánem v prvním stupni s ohledem na to, že nebylo prokázáno, kdy Vodafone obdržel jednotlivé faktury), podle něž nastalo prodlení Vodafone vždy v den následující po splatnosti jednotlivých faktur. Telefónica se ve své žalobě blíže nevěnovala tomu, v jaké výši měly být úroky z prodlení stanoveny; i zde však dospěl soud ve shodě s orgánem prvního stupně k závěru, že Telefónice náleží zákonný úrok z prodlení, nikoli (vyšší) smluvní úrok ve výši 0,05 % za každý den prodlení, který si operátoři mezi sebou sjednali až počínaje dnem 9. února 2009.

Vodafone se svými námitkami tedy neuspěl, a městský soud proto zamítl jeho žalobu jako nedůvodnou. Naproti tomu Telefónica byla se svou žalobou úspěšná; soud proto zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“). Vodafone neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě Vodafone nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Úspěšné Telefónice náleží náhrada nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti, kterou je povinen zaplatit žalovaný. Náklady Telefóniky jsou tvořeny soudními poplatky za žalobu ve výši 3000 Kč a za kasační stížnost ve výši 5000 Kč; celkem tedy Telefónice náleží 8000 Kč.

P o u č e n í : Kasační stížnost proti tomuto rozsudku není přípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]. Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2014

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková